

Arrest

nr. 212 563 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 12 januari 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, om haar vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen.

1.2. Op 6 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 13 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/01/2018 werd ingediend door:

Naam: [C.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [1978]

Geboorteplaats: [F.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader; de genaamde [C.A.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst tussen de genaamde [A.C.] en Sportoase dd. 10/03/2009

- Loonfiches van Sportoase voor april 2017, december 2017, oktober 2017, november 2017, januari 2018, maart 2018

Uit het dossier blijkt dat deze tewerkstelling is beëindigd sedert 30/04/2018. De loonfiches zijn dus achterhaald. Er werden geen andere documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden uitgevoerd. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, enkel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

De verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

"In casu diende verzoeker op 13 juli 2018 opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische vader C.A. (bijlage 19ter). Gelet op het feit dat verzoeker opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont hij volgens verweerder niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidig beroep.

Immers, de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan slechts leiden tot een nieuw onderzoek van de aanvraag met de daarin bijgebrachte stukken. Het is niet zo dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing ook meteen een verblijfsrecht zou toekennen aan verzoeker. Door een nieuwe aanvraag in te dienen zal verzoeker hoe dan ook een onderzoek van zijn aanvraag en bijgebrachte stukken verkrijgen.

Derhalve meent verwerende partij dat een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren.

Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan belang dan ook onontvankelijk."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.4. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij uitdrukkelijk gewezen op de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep zoals hierboven weergegeven en uitgenodigd haar standpunt ter zake naar voor te brengen. De verzoekende partij betwist het gegeven niet dat zij op 12 januari 2018 een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar vader met de Belgische nationaliteit. Zij is van mening dat zij, niet-tegenstaande de nieuwe aanvraag op dezelfde grond, een belang behoudt bij de door haar aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, om reden dat haar zus wel in het bezit werd gesteld van een F-kaart en zijzelf niet. Zij stelt dat niet alleen de beoordeling van de bestaansmiddelen aan de orde is, maar ook dit specifieke door haar aangevoerde element in rekening moet worden gebracht.

2.5. In haar tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Zij verstrekke de volgende toelichting bij dit middel:

“In casu werd aan de zus van verzoeker wel een F-kaart toegekend, zijnde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

De zus van verzoeker heeft net als verzoeker een aanvraag gedaan van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gezinshereniging betrof een hereniging met haar vader, meer bepaald [A.C.].

De aanvraag van de zus van verzoeker werd goedgekeurd en de aanvraag van verzoeker niet. Nochtans betreft het een gelijk geval.”

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de elektronische F-kaart uitgereikt aan haar zus, geldig van 8 juli 2015 tot 8 juli 2020.

Van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan er slechts sprake zijn indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De verzoekende partij toont geen schending van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel aan door louter te stellen dat haar zus wel een F-kaart werd toegekend, terwijl haar aanvraag werd geweigerd. De verzoekende partij maakt met haar kritiek geenszins aannemelijk dat haar aanvraag identiek was aan de aanvraag van haar zus, laat staan dat zij aantoonde dat in beide aanvragen dezelfde stukken werden voorgelegd. De vaststelling dringt zich bovendien op dat de zus van de verzoekende partij reeds in 2015 verzocht om haar vader in België te vervoegen, daar waar de thans voorliggende aanvraag dateert van 12 januari 2018. Beide aanvragen situeren zich dan ook in een verschillende tijdsperiode en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de situatie zoals deze zich voordeed/voordoet in deze beide tijdsperiodes dezelfde is. De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om met voldoende feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet blijft bijgevolg niet.

2.6. Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in dezelfde hoedanigheid, heeft de verzoekende partij verder uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken opnieuw ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 6 juli 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij nogmaals door de verzoekende partij werd gevat.

De verzoekende partij betwist hierbij in wezen ook het gegeven niet dat de inkomenssituatie van haar vader, de referentiepersoon, zoals deze bleek uit de door haar bij de thans voorliggende aanvraag gevoegde stukken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds achterhaald was, in die zin dat de inkomenssituatie van deze laatste volkomen was gewijzigd, waar hij niet langer een inkomen genoot uit arbeid maar wel een pensioen. Een hernieuwde beoordeling van de inkomenssituatie van de referentiepersoon door het bestuur dringt zich dus in ieder geval op, ongeacht de uitkomst van de huidige procedure.

Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van (meerderjarige) zoon samen genomen met de gewijzigde inkomenssituatie van de referentiepersoon die hoe dan ook opnieuw moet worden beoordeeld door het bestuur, houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor de verzoekende partij in de thans voorliggende situatie voor het overige niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

De verzoekende partij bracht ter terechtzitting, los van haar bemerking omtrent de door haar ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel, geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat zij voor het overige – en gelet op hetgeen voorafgaat – nog een voldoende belang behoudt bij het beroep en de door haar ontwikkelde middelen.

2.7. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt en voor het overige niet langer blijk geeft van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS